



Arrest

nr. 221 326 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 13 juli 2016.

1.3. Op 14 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Palestijnse te zijn geboren in Kuwait en de Jordaanse nationaliteit te hebben verkregen via uw ouders die vluchtelingen zijn van 1967. In 2010 leerde u in Kuwait de Syriër A.(...) H.(...) Y.(...) (OV x; CG 12/16486) kennen. In 2011 kwam hij naar België en op 26 juni 2012 diende hij hier een asielaanvraag in. Op 28 september 2012 kende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hem de subsidiaire beschermingsstatus toe. Hij reisde daarna terug op en af naar Kuwait dankzij de tickets die u voor hem kocht dankzij uw goedbetaalde job in Kuwait. In januari 2015 hebt u bij het aanvragen van een nieuw paspoort vastgesteld dat u geen nationaal nummer meer heeft gekregen in uw Jordaans paspoort. In maart 2015 kwam Y.(...) u opnieuw bezoeken. Uw familie, die initieel tegen jullie relatie gekant was omdat hij geen Palestijn is, stemde uiteindelijk met uw huwelijk in, hetwelk op 27 mei 2015 officieel werd bezegeld in de rechtbank in Kuwait. U was ondertussen ongeveer twee maanden zwanger, hetgeen uw familie niet zou hebben geweten. U hebt in augustus een visum type C ontvangen van de Belgische ambassade waarmee u op 4 september 2015 legaal vanuit Kuwait naar België bent gereisd om hier op 5 september 2015 te arriveren.

Op 21 december 2015 bent u bevallen van uw zoontje, A.(...) R.(...) (NN: 15.12.21=367-13), die door uw man A.(...) H.(...) Y.(...) erkend is als zijn zoon. De stad Brussel heeft nog geen nationaliteit vastgesteld.

U heeft op 22 oktober 2015 asiel aangevraagd omdat u Kuwait hebt verlaten omwille van het feit dat u een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van uw familie omdat u zwanger was vóór uw huwelijk en daarnaast haalt u aan dat u sinds 2016 geen verblijfsvergunning meer heeft in Kuwait omdat u de Jordaanse nationaliteit niet meer heeft.

Ter staving van uw asioldossier legt u volgende documenten neer: uw huwelijksakte, uw verlopen Jordaans paspoort, uw geldig Jordaans paspoort zonder nationaal nummer met visum, uw Palestijnse identiteitskaart, uw verlopen Jordaanse identiteitskaart, de toestemming van Israël om in 2009 de Westbank in te reizen, een gele kaart bestemd voor mensen met de Jordaanse nationaliteit en de baby echografieën, dd. april en mei 2015.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt weliswaar dat uw ouders in 1967 uit Palestina zijn gevlucht, maar nergens uit de door u neergelegde stukken of de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u of uw ouders vervolgens beroep hebben gedaan op de bijstand van UNRWA.

Daar u niet bij de UNWRA geregistreerd staat valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair beschermde.

Uit uw verklaringen blijkt dat u geboren en getogen bent in Kuwait, dat u er heel uw leven heeft gewoond, dat u daar gestudeerd en gewerkt heeft en dat uw dichte familie er verblijft (CGVS, p.3 en 4). Uw asielaanvraag dient dan ook beoordeeld te worden ten aanzien van Kuwait, uw land van gewoonlijk verblijf.

Overeenkomstig de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dient een persoon die, indien zij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, aannemelijk te maken dat hij daarheen, uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren.

U stelde geen vrees te hebben ten aanzien van Kuwait en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (Vragenlijst vraag 3 punten 1 en 2).

De reden waarom u bij aankomst in België op 22 oktober 2015 asiel aanvraag is dat u niet meer over de Jordaanse nationaliteit beschikt en u vanaf januari 2016 niet meer over een verblijfsdocument ging beschikken (CGVS, p. 2 en 6).

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand hebt gewerkt die maken dat u heden niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf, Kuwait. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u op eigen initiatief uw werk verliet in 2015 om naar België te reizen omdat uw Syrische echtgenoot hier woonachtig is (CGVS, p. 4).

Wat betreft de door u aangehaalde vrees ten opzichte van uw familie in Kuwait, namelijk uw vrees door hun vervolgd te zullen worden omdat u zwanger was nog vóór u in het huwelijk getreden was, dient te worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk hebt gemaakt. U verklaart namelijk zelf dat uw familie denkt dat u bevallen bent in de zevende maand van uw zwangerschap. Zij weten met andere woorden niet dat u reeds zwanger was vóór uw huwelijk (CGVS, pp. 2, 5 en 6 + Vragenlijst dd. 26/11/2015 vraag 3 punt 5). Uw vrees dat zij u daarom zouden willen vermoorden is bovendien louter hypothetisch (Vragenlijst dd. 26/11/2015). Daarenboven bevestigt u uitdrukkelijk dat u actueel bij een terugkeer naar Kuwait niet zozeer uw familie vreest. Dergelijke verklaring ondermijnt dan ook de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging vanwege uw familie.

U verklaart voorts dat u problemen zal ondervinden omdat uw kind, geboren in België, nog geen nationaliteit heeft gekregen van de gemeente waar uw kind ingeschreven staat en uw man absoluut niet naar de Syrische ambassade kan gaan omdat hij bescherming heeft gekregen (CGVS, p. 6). Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de gemeente waar een kind officieel verblijft, de enige instantie is die de bevoegdheid heeft de nationaliteit van een in België geboren kind vast te stellen. De gemeente bepaalt de nationaliteit op basis van het Internationaal Privaatrecht en op basis van de door de ouders neergelegde (identiteits-)documenten. Het CGVS heeft niet de bevoegdheid in de vaststelling van de nationaliteit door de gemeente tussen te komen. Het gegeven dat de Belgische gemeente de nationaliteit nog niet heeft vastgesteld betekent echter niet dat uw kind, zoals u beweert, staatloos zou zijn, dan wel de Syrische nationaliteit niet zou kunnen bekomen. Uw bewering dat uw man niet naar de Syrische ambassade kan gaan om zijn zoon te laten registreren omdat hij het statuut van de subsidiaire bescherming heeft gekregen, is immers niet aannemelijk. Uw echtgenoot is namelijk in 2014 zelf nog naar de Syrische ambassade gegaan om zijn paspoort te vernieuwen (zie administratief dossier). Hieruit blijkt reeds dat uw man geen vrees koestert ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van nationaliteit. Bovendien werd aan uw man de status van subsidiair beschermd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. Het gegeven dat hij contact opneemt met de Syrische autoriteiten ten einde de Syrische nationaliteit voor uw kind te verkrijgen, zal dan ook geen aanleiding geven tot een heroverweging van de geldigheid van de hem toegekende internationale beschermingsstatus. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw echtgenoot niet in staat zou zijn ervoor te zorgen dat uw kind de Syrische nationaliteit bekomt en dat dit ook zo opgenomen wordt in het Rijksregister door de burgerlijke stand van de gemeente waar jullie ingeschreven staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Kuwait verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch heeft u aangetoond dat u uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade, niet kan of niet wil terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw verlopen Jordaans paspoort, uw geldig Jordaans paspoort zonder nationaal nummer met visum, uw Palestijnse identiteitskaart, uw verlopen Jordaanse identiteitskaart, uw toestemming van Israël om in 2009 de Westbank binnen te reizen, verwijzen naar uw Palestijnse identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Uw huwelijksakte en de echografieën van uw zwangerschap dd. april en mei 2015 bevestigen uw huwelijk en uw zwangerschap in april 2015, deze gegevens worden niet betwifteld, maar wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

Het CGVS betwist niet dat u momenteel niet kan terugkeren naar Kuwait omdat u daar geen geldig verblijf heeft. Dit gegeven volstaat echter niet om u een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Immers, net zoals een asielzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet u als staatloze asielzoeker

aannemelijk maken dat u zich buiten uw land van gewoonlijk verblijf bevindt en daar niet naar kan terugkeren om de redenen vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat u voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat u niet kan terugkeren naar Kuwait de geëigende procedure dient te volgen. Dit betekent dat u een verzoek tot erkenning als staatloze dient in te dienen bij de Familierechtbank. Eenmaal u erkend bent als staatloze kan u een 'aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van een onmogelijkheid tot terugkeer' indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In hoofde van uw Syrische echtgenoot, A.(...) H.(...) Y.(...) (OV x CG 12/16486), werd er door het CGVS een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Uw kind, A.(...) R.(...) (NN: 15.12.21=367-13), heeft via zijn vader / uw echtgenoot een verblijfstitel bekomen. De vaststelling dat er in hoofde van uw echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in Syrië doet immers niets af aan de appreciatie van uw asielaanvraag, aangezien er in uw hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Kuwait, uw land van gewoonlijk verblijf. De toekenning van een beschermingsstatuut aan uw echtgenoot kan dan ook niet tot u worden uitgebreid louter omdat jullie gehuwd zijn. In zoverre u de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM aanvoert, dient nog opgemerkt te worden dat voornoemd artikel pas geschonden wordt wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Het is pas op het ogenblik dat aan u daadwerkelijk een bevel wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Onderhavige beslissing houdt evenwel enkel in dat u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Deze beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel en heeft dan ook niet tot gevolg dat er op ongeoorloofde wijze wordt ingemengd in uw privé - leven of dat u feitelijk gescheiden wordt van uw partner.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RVS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mijnheer de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 1, 2, 3, 4, 21 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, voert verzoekster aan dat niet kan worden betwist dat zij vreest voor haar persoonlijke veiligheid. Zij hekelt vooreerst dat haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht op basis van haar verblijf in Koeweit en niet op basis van haar nationaliteit. Zij stelt dat zij de Palestijnse nationaliteit heeft aangezien ze niet langer beschikt over de Jordaanse nationaliteit. Bovendien heeft zij een vrees geuit in geval van terugkeer naar Koeweit, namelijk dat haar familie haar zou vervolgen of zelfs vermoorden indien ze zouden weten dat ze zwanger was voor haar huwelijk. Daarenboven heeft haar kind geen nationaliteit en kan haar echtgenoot de Syrische nationaliteit niet bekomen voor het kind omdat hij zich dan naar de Syrische ambassade in België moet begeven. Het is niet omdat zijn paspoort in 2014 vernieuwd werd door de Syrische ambassade dat hij een aanvraag kan indienen tot het bekomen van de Syrische nationaliteit voor zijn zoon, aldus verzoekster, die stelt dat de

toestand totaal verschillend is met deze van 2014. Ook kan hij deze aanvraag niet indienen in zijn land van herkomst, gelet op de oorlog die er heerst. Ten derde heeft verzoekster geen verblijfstitel meer in Koeweit. Zij stelt zich de vraag of zij dan moet uitgewezen worden naar Palestina. Zij voegt hieraan toe: *“Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk/*

2° de vreemdelingen die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een reflexmatige manier in BELGIE verblijft;

Haar kind alsmede verzoekster verblijven nog steeds in BELGIE.”

Verzoekster verwijst nog naar artikel 9 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, waaruit zij besluit dat prioriteit moet gegeven worden aan het kind en de moeder, alsook naar artikel 8 EVRM, welke bepaling volgens haar wordt geschonden wanneer zij het land moet verlaten en zij aldus wordt gescheiden van haar kind.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft op welke manier zij de artikelen 1, 2, 3, 4, 21 en 48 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 1 definieert slechts een aantal begrippen die in de wet voorkomen. Artikel 2 bepaalt welke documenten een vreemdeling dient te bezitten om toegelaten te worden om het Rijk binnen te komen. *In casu* is verzoekster België binnen gekomen met een geldig paspoort en Schengenvizum (geldig tot 6 december 2015). Dit betekent echter niet dat zij daarom ook aanspraak kan maken op internationale bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk op welke wijze de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van dit artikel. Artikel 3 bepaalt de gevallen waarin de toegang tot het Rijk kan worden geweigerd en is *in casu* dan ook niet van toepassing. Artikel 4 bepaalt dat de beslissing tot teruggedrijving de bepaling van artikel 3 vermeldt die werd toegepast. Verzoekster werd/wordt niet teruggedreven zodat zij zich evenmin dienstig kan beroepen op de schending van deze bepaling. Artikel 21 luidt als volgt: *“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.*

Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is.” De bestreden beslissing betreft geen dergelijke beslissing doch houdt in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd zodat dit onderdeel van het middel *in casu* iedere feitelijke en juridische grondslag mist. Artikel 48 bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

3.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk maakt dat zij Koeweit, haar land van gewoonlijk verblijf, verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch dat zij uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of uit hoofde van een reëel risico op ernstige schade niet kan of niet wil terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf daar (1) zij stelt geen vrees te hebben ten aanzien van Koeweit en nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten, (2) zij asiel aanvraagde omdat zij niet meer over de Jordaanse nationaliteit beschikt en zij vanaf januari 2016 niet meer over een verblijfsdocument ging beschikken doch zij klaarblijkelijk voor een belangrijk deel zelf de omstandigheden in de hand heeft gewerkt die maken dat zij heden niet kan terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf, Koeweit, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij op eigen initiatief haar werk verliet in 2015 om naar België te reizen omdat haar Syrische echtgenoot hier woonachtig is, (3) zij de door haar aangehaalde vrees door haar familie vervolgd te zullen worden omdat zij zwanger was nog vóór zij in het huwelijk getreden was niet aannemelijk maakt aangezien zij zelf verklaart dat haar familie

denkt dat zij bevallen is in de zevende maand en zij daarenboven uitdrukkelijk bevestigt dat zij actueel bij een terugkeer naar Koeweit niet zozeer haar familie vreest en (4) zij voorts verklaart dat zij problemen zal ondervinden omdat haar kind, geboren in België, nog geen nationaliteit heeft gekregen van de gemeente waar haar kind ingeschreven staat doch, gelet op het feit dat haar man in 2014 zelf nog naar de Syrische ambassade is gegaan om zijn paspoort te vernieuwen, waaruit blijkt dat hij geen vrees koestert ten aanzien van de autoriteiten van zijn land van nationaliteit, niet kan worden ingezien waarom haar echtgenoot niet in staat zou zijn ervoor te zorgen dat haar kind de Syrische nationaliteit bekomt en dat dit ook zo opgenomen wordt in het Rijksregister door de burgerlijke stand van de gemeente waar zij ingeschreven staan, (ii) de door haar neergelegde documenten verwijzen naar haar Palestijnse identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat, en bevestigen haar huwelijk en haar zwangerschap in april 2015, gegevens welke evenmin worden betwijfeld, (iii) het gegeven dat zij momenteel niet kan terugkeren naar Koeweit omdat zij daar geen geldig verblijf heeft niet volstaat om haar een internationale beschermingsstatus toe te kennen en zij voor het bekomen van een verblijftitel in België op grond van het gegeven dat zij niet kan terugkeren naar Koeweit de geëigende procedure dient te volgen en (iv) de vaststelling dat er in hoofde van haar echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de situatie van willekeurig geweld in Syrië niets afdoet aan de appreciatie van haar asielaanvraag aangezien er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen ten aanzien van Koeweit, haar land van gewoonlijk verblijf.

3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 maart 2018 (CG nr. 1216486B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. Aan verzoeksters identiteit en Palestijnse afkomst wordt niet getwijfeld.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet beweert en ook niet aantoonst aan de hand van documenten dat zij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze het verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het

Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

3.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

3.6. Verzoekster verklaart dat zij niet langer over de Jordaanse nationaliteit beschikt. Zij legt weliswaar een Jordaanse paspoort neer, afgeleverd in Koeweit op 18 januari 2015 en geldig tot 17 januari 2020, doch waarop geen nationaal nummer werd vermeld. Volgens verzoekster betekent het ontbreken van dit nationaal nummer dat zij haar nationaliteit heeft verloren. Verzoekster toonde tijdens haar persoonlijk onderhoud haar oude, vervallen paspoort alsook voormeld nieuwe paspoort zonder nationaal nummer en verklaarde hierbij: *“Ik had een gele kaart dat is voor mensen met Jordaanse nationaliteit en hier hadden ze in mijn paspoort genoteerd dat ik vanaf nu groene kaart en dat is voor mensen die geen Jordaanse nationaliteit hebben. AZ wijst naar de achterkant van nieuw paspoort waar onderaan handgeschreven staat bewijs groene kaart en op ander paspoort niets.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 1-2). De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeksters verklaringen in dit verband op basis van de samenstelling van het administratief dossier niet kunnen worden geverifieerd. Nergens uit het administratief dossier, noch uit de motivering van de bestreden beslissing kan blijken of enig onderzoek werd verricht omtrent verzoeksters Jordaanse nationaliteit en haar stelling dat zij deze nationaliteit heeft verloren. Zo bevat het administratief dossier niet de minste informatie over welke personen een paspoort zonder nationaal nummer afgeleverd krijgen, waarom hen een dergelijk paspoort wordt afgeleverd, wat de geldigheidsduur is van een dergelijk paspoort en welke rechten de persoon in kwestie uit een dergelijk paspoort kan putten (wordt deze persoon als Jordaanse staatsburger beschouwd, biedt zulk een paspoort recht op verblijf in Jordanië of betreft het louter een reisdocument?). Wat betreft verzoeksters verklaringen dat zij vroeger een gele kaart had maar thans op haar paspoort genoteerd staat dat zij vanaf nu een groene kaart heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad aan de hand van de gedeeltelijke kopie van verzoeksters paspoort aanwezig in het administratief dossier niet kan opmaken waar de vermelding in verband met een groene kaart dan wel zou staan. Daarenboven ontbreekt in het administratief dossier iedere informatie over de door verzoekster vermelde gele en groene kaarten zodat de Raad in het ongewisse is aan wie dergelijke

kaarten worden afgeleverd en welke rechten een gele respectievelijk groene kaart verlenen aan de houder ervan.

Bij het lezen van de bestreden beslissing krijgt de Raad de indruk dat verzoeksters verklaringen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder meer voor waar worden aangenomen. Nochtans overtuigen deze verklaringen de Raad geenszins. Zo slaagt verzoekster er niet in een valabele verklaring te geven waarom zij als enige van haar familie de Jordaanse nationaliteit zou zijn kwijtgespeeld. Zo stelde zij dat haar ouders en haar zus bij de hernieuwing van hun reisdocument wel gewone paspoorten hebben gekregen, en dus nog steeds de Jordaanse nationaliteit bezitten. Ook verzoeksters broer heeft nog steeds de Jordaanse nationaliteit. Aan verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij dan uitleg heeft gevraagd aan de Jordaanse ambassade, verklaarde zij op weinig overtuigende wijze: *“Nee, ze hadden me twee keuzes enkel gegeven, ofwel Palestijnse paspoort ofwel tijdelijke Jordaanse paspoort maar omdat voor mij de Palestijnse paspoort niet goed want in Kuwait hebben we zelf geen Palestijnse ambassade dus wat moet ik daar mee doen dus ik ging akkoord met paspoort voor twee jaar dus op zo een manier ben ik mijn nationaal nummer kwijt geraakt. Jaren had ik mijn Jordaans paspoort maar ze deden dat op regelmatige wijze gewoon op willekeurige wijze deden ze dat zo met mensen om Jordaanse nationaliteit af te nemen dat is heel gekend, je kan zelf de ambassade contacteren om te informeren over deze punt het is gewoon zo zonder reden gebeurd gewoon blind bepaalde personen hun nationaal nummer aftrekken.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3-4). Vooreerst wijst de Raad erop dat het administratief dossier opnieuw geen landeninformatie bevat waaraan verzoeksters verklaringen over het ‘willekeurig’ afnemen van de Jordaanse nationaliteit van Palestijnen kunnen worden getoetst. Bovendien vallen verzoeksters verklaringen niet te rijmen met de door haar zelf voorgelegde documenten. Zij verklaart immers dat zij akkoord ging met een tijdelijk Jordaans paspoort voor twee jaar en dat zij op die manier haar nationaal nummer is kwijtgeraakt. Nochtans heeft het door haar voorgelegde paspoort zonder nationaal nummer een geldigheidsduur van vijf jaar (18/01/2015 tot 17/01/2020) en betreft het dus geen tijdelijk paspoort zoals verzoekster beweert. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster bij het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 22 oktober 2015 verklaarde van Jordaanse nationaliteit te zijn, wat zij op 26 november 2015 herhaalde tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en wat zij nogmaals bevestigde bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 15, bijlage 26; stuk 14, verklaring DVZ, vraag 6a en vragenlijst CGVS, vraag 2.3.).

De Raad wijst op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan inroepen.” Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Zoals blijkt uit het geheel van wat voorafgaat, getuigt de motivering van de bestreden beslissing en de samenstelling van het administratief dossier echter van een dermate gebrekkig onderzoek dat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te bepalen of verzoekster al dan niet over de Jordaanse nationaliteit beschikt en aldus om te bepalen ten aanzien van welk land haar beweerde nood aan internationale bescherming dient te worden getoetst.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te

moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS